

behandlede stedmoderligt, og det finde vi os nu en Gang i, men vi ville nødig fra vor Side se, at det skulde gaa vore Kolleger omkring i de større Købstæder paa ganske lignende Vis, fordi de skulde have noget, som i og for sig var deres Ret. Det er det, jeg stadig vender tilbage til, at det forekommer mig, at det i Grunden er ganske paa Overfladen, der handles i dette Lovforslag. Thi det, det kommer an paa, er ikke i og for sig dette, at Byraadene faa Lov til at vælge deres Formænd, men det kommer tillige og nok saa meget an paa, at denne Formand saa ogsaa har en virkelig Myndighed, og skal han have dette, hører jo dog ganske naturligt Magistratsforretningerne ind under ham, eller i hvert Tilfælde en Del af dem, i alle Fald ind under Byraadet, hvad enten man vil vælge den Ordning, at lade dem gaa til Byraadsformanden eller Borgmesteren — jeg foretrækker ogsaa at bibeholde Navnet: Borgmester — eller, som Ministeren selv har antydnet, at give Byraadet enkelte Magistratsforretninger og Udøvelsen af andre i og for sig kommunale Forretninger til andre Medlemmer af Byraadet end Formanden. Det, som stadig forekommer mig at være Hovedindvendingen, er, at den i og for sig rigtige principielle Tanke ikke bliver gennemført paa en fyldig, en organisk Maade. Det er vedblivende saaledes, at Byraadet unddrages Indflydelse paa en Mængde Forretninger, paa et stort Myndighedsomraade, som det her i København ganske utvivlsomt har Indflydelse paa. Og skal man tale om kommunalt Selvstyre i egentlig Forstand, mener jeg, man unægtelig bør gaa betydelig videre, end man har gjort i nærværende Tilfælde.

Det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) antydede, at man fra hans Gruppens Side skulde have større Forhandlingsvillighed i denne, maaske ogsaa i andre Sager end fra vor Side. Og omvendt sagde det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), at man kunde slet ikke stole paa, at man i egentlig Forstand fra vor Side vilde vise nogen Forhandlingsvillighed, det hele var Udtryk for, at vi vilde kvæle Lovforslaget ved at vise det en overdreven Varme og trykke det alt for tæt til vort Højrebryst. Jeg vil gerne have Lov til at slaa begge disse ærede Medlemmer sammen og sige: Alle disse Forsikringer om Forhandlingsvillighed eller Ikke-Forhandlingsvillighed ere i og for sig ligegyldige. Man skal bevise sin Forhandlingsvillighed af sine Gerninger. Det vil altsaa med Tiden vise sig, hvem

der paa det Punkt er mest forhandlingsvillig.

H. Neergaard: Saa vidt jeg ved, blive adskillige Besættelser af de vigtigere Embeder i Kommunerne approberede af Indenrigsministeriet i Henhold til Vedtægterne. Jeg fremdrog et Eksempel paa Embeder, som ikke blive det, nemlig Stadsingeniørembederne. Jeg antager, at der findes adskillige andre, hvis Besættelse ogsaa burde approberes af Indenrigsministeriet. I alle Tilfælde mener jeg ikke, det er for meget forlangt, at ved Nedlæggelse eller Oprettelse af større og for Byerne vigtige Embeder indhentes Indenrigsministeriets Approbation. Det var egentlig det væsentligste Punkt. For Resten synes jeg, man kunde gaa saa vidt, at man endogsaa vilde lade Formandsvalget approbere. Det kan være, det strider mod forskellige Interesser, men jeg finder, det egentlig vilde være ganske gavnligt.

Jeg vil i denne Forbindelse og i Forbindelse med de Udtalelser, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) fremsatte, sige, at det har ingenlunde været min Hensigt at komme noget som helst Selvstyre til Livs. Jeg er meget ked af, at jeg maaske paa Grund af nogen Uerfarenhed i Optræden i en parlamentarisk Forsamling ikke har kunnet udtrykke mig saa klart, at det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) har kunnet forstaa mig. Min Mening var, at jeg stiller mig yderst velvillig overfor dette Forslag og navnlig ikke vil noget, som kan være hemmende for Selvstyret, men jeg forstaar maaske Selvstyret paa en noget anden Maade end han. Jeg forstaar det saaledes, at vi have Selvstyre baade foroven og forneden. Men naar man søger at faa de for Kommunerne vigtige Sager behandlede ogsaa i Ministeriet, er det ikke for at komme Selvstyret til Livs, det er ganske ligegyldigt, om Indenrigsministeren er Højre, Venstre eller socialdemokratisk, det, det drejer sig om, er, at Sagerne behandles grundigt, saa der ikke begaas større Fejl. Det er let nok at sige laissez aller, man kan lade det gaa, som det har Lyst, det er det nemmeste. Jeg hører nu ikke til dem, der sige laissez aller, jeg mener: man skal behandle Sagerne grundigt, finde den bedste Løsning til Gavn for det fælles Bedste og ikke sige: Det er lige meget, det er meget nemmere at give de Mennesker i Kommunen alt, hvad de ønske, uden Hensyn til, om Sagerne blive grundigt og kritisk